

végén telepedett meg Erdély déli részén. Sűrűn látogattak Csíkszeredába, Gyergyószentmiklósról a családjához.

Gyermekeik Ildikó 1978, Béla 1979 és Anna Zita 1985-ben születtek. Férje fontosnak tartotta és ápolta örmény származását, az Orlay utcai örmény katolikus templomba jártak szentmisére, gyermekeik is örmény katolikusnak lettek kereszttelve.

1994-ben a kisebbségi önkormányzati első választásán férjével együtt mindketten mandátumot szereztek a Zuglói Örmény Kisebbségi Önkormányzatban, férje elnöklete alatt. Az évek során mandátumot szereztek még a Fővárosi- és az Országos Örmény Önkormányzatban is.

Az első adandó alkalommal végigjárták Erdélyben az örmények lakta településeket. A Zuglói Örmény Önkormányzat Testvérvárosi megállapodást kötött Csíkszereda és Csíkszépvíz Polgármesteri Hivatalával. Ennek révén 1995-ben kezdték el Csíkszépvízen az örmény családok találkozóját, melyet azóta minden évben megszerveztek. Többször meghívták a testvérvárosi képviselőket a zuglói *Világosító Szent Gergely* rendezvényükre, több alkalommal szeredai, szépvízi és gyergyói gyermekeket üdültettek hazánk területén.

Férje hirtelen halála után a Zuglói Örmény Önkormányzat elnökévé választot-

ták, amely tisztséget 2011 óta látja el. Nagy szorgalommal ápolja és építi a zuglói örmény közösséget rendszeresen megrendezett rendezvényeivel, amelyek a sokszínű örmény kultúránk és hagyományaink egy-egy szeletét mutatják be prózai-, zenei kulturális műsorokkal, kiállításokkal, több kiadott könyvvel. A találkozók végén a mindig finom falatok is megemlítendőek, különösen az örmény ízek. Az erdélyi örmény katolikus egyházi búcsúk (Szamosújvár, Gyergyószentmiklós), a szépvízi rendezvénysorozatok és családi találkozók csoportos látogatását hosszú évek óta szervezi és rendezi, ahol erdélyi és anyaországi rokonok együtt vehetnek részt. Rendszeresen támogatja az Erdélyi Örmény Gyökerek Füzetek megjelenését is, ezzel is erősítve az örmény közösség, „a nagy család” együvé tartozását itthon és Erdélyben egyaránt.

Díjátadás maszkban, szabadtéren

Kőország teremtése - mese -

Az ég alatt levő vizek nagy robajjal húzódtak egy helyre, amikor az Úristen rájuk parancsolt. Hullám hullámot kergetett, hab habot ért, úgy takarodtak el a föld színéről tengerré, óceánná válni. Nyomukban kiütköztek a hegyormok, láthatóvá lettek a völgyek, a dombok, a síkságok – de csak Ő látta őket, aki immár harmadik napja, hogy nekifogott megalkotni, berendezni ezt a világot. Megnézte távolabbról is, megnézte közelebről is, és teljességgel elégedett volt eddigi munkájával.

– Ez lesz a tenger! – mutatott a csillapuló víztömegre. A tenger megborzongott a gyönyörűségtől, hogy néven nevezték.

– Ez lesz a föld! – mutatott a csillogó, fekete földre. Úgy hívják azóta is.

Amint a hegycsúcsokra állva körültekintett, és alaposabban megvizsgálta a völgyeket, a dombokat, a rónákat is egyenként, látta, hogy meg kell tisztítani őket a sártól és iszaptól, amit a vizek vastagon maguk után hagytak. Látta azt is, hogy mindenütt kövek vannak a sárban – kisebbek, nagyobbak – ez így nem maradhat semmiképp!

Kerített hát egy hatalmas rostát, és dolgozni kezdett. Rázódott a rosta, zubogott a sár, döndültek a sziklák, zörögtek a kövek, koccantak a kavicsok. Miután mind kifolyt a ragacsos feketeség, a fennmaradt sziklákat, köveket, kavicsokat széles karlendítéssel szórta ki, aztán kezdte előlről: rázódott a rosta, zubogott a sár, döndültek a sziklák, zörögtek a kövek. A Fiúra gondolt ekkor is, az Egyszülöttre. Ugyanis úgy alkototta művét a Teremtő, hogy minden a Fiúra emlékeztessen valamiképpen; a Fiúra, akit majd elküld, hogy megváltsa az embereket. De ekkor még nem élt ember a földön, sőt még növények, állatok sem, mert a teremtésnek ez csak a harmadik napja volt.

Rázódott a rosta, zubogott a sár, döndültek a sziklák, s az Úristen azt mondta magában:
– Olyan az én Egyszülött Fiam is, mint a kőszikla: erős és rendíthetetlen, a sokféle próbát bizonytalannal kiállja. Aki majd e kövekre, sziklákra néz, és igaz hittel Órá gondol, erőssé lesz, rendíthetetlenül válik, a sokféle próbát bizonytalannal kiállja.

Gyűltek, gyűltek a sziklák, kövek, kavicsok nagy területen szétszóródva, s az Úristen szeretettel nézett rájuk:

– Belőletek templomokat építenek majd, s fehér galambok szállnak a tornyaikra. Fa-laikat napsugár koszorúzza, holdfény ezüstözi. De szép is lesz! De jó is lesz! Még a grádicsokat is áldani fogják a zarándok seregek. Belőletek oltárok lesznek! – szolt a sziklatömbökhöz, amik épp most gördültek le az egyik szurdokba – Belőletek pedig csipkésen faragott kereszteskövek!

Az Úristen jókedvűen dolgozott: rázódott a rosta, zubogott a sár. Mire leereszkedett az alkony, befejezte a munkát. Amott a ragacsos feketeség hömpölygött egyre fáradtában, hogy másnapra növények sokaságának táptalajává szikkadjon, emitt pedig létrejött Kőország.

Kőországban aludtak a sziklák, a kövek, a kavicsok. Álmukban templomokká álltak össze; bimbókat, indákat nyíló kereszteskövekké nemesedtek; álmukban is olyanok voltak, mint a Fiú, az Egyszülött: erősek, rendíthetetlenek, semmi próbatételben össze nem roppanók.

A Teremtő megnézte közelebről is, megnézte távolabbról is mai munkáját, és így szolt magában:

– Kőország, e szívemnek kedves hely, míg világ a világ, legyen az örményeké! A hegyeket is nekik adom, amelyek csúcsain ma a lábaim álltak.

Látta az Úristen, hogy jól van ez így, jó lesz ez így – igen jó!

Kiss Lehel

Dsida Jenő Karácsonyi utazás

Készülődés
Karácsony közeleg.
Én állok itt az ablakom előtt,
nézem a halkan pihenő havat,
s egy kis bokrétás, száradó fenyőt
törögetek.

Ma szívem is van,
Meg-megdobban a kabátom alatt
és csilingeli ezer kis csengő:
Karácsony közeleg!
Karácsony közeleg!

Útban
Csodálkozol:
Te balga kis fiú,
Ma olyan vígnak látszol!
... Csillagáros Betlehemi éjben
hívogat máma engem is a jászol.

Megyek! Megyek!
Az ajkam úgy dalol,
míg csörgős szánkóm megáll valahol,
s letérdelve a kis Jézus előtt,
átnyújtom neki igaz ajándékul
ezt a kis, tépett Bokrétás fenyőt.

Kérdezem
Mondd, kis Jézuskám,
decemberfagyon, szélen, havon át,
miért nem hozhattam Neked
egy csokor édes piros orgonát?
Most minden, minden fenyő és moha.

Pedig tudom, hogy szereted a májust,
és Tenedek is szebb az orgona.

Az ünnep
Mennyből az angyali...
Égnek a gyertyák
Kacag az ének terítve az asztal →
csak fáj hogy sohse találkozik össze
a karácsony az orgonás tavasszal.

A kis Jézus beszél
Én szeretem a sápadt arcot is,
én szeretem a könnyes szemet is,
cirógatom a mellrebágyadt főt.

Akinek nincsen tette kész,
merész,
lüktető: harcos piros orgonája,
az hozzon egy kis álmodó gallyat,
sóhajtva síró imádság fenyőt,
s az én kezem megáldja.

Hazafelé
A gyertyák elalusznak
a távolodó kórus
altató, Bűvös simogató mákony...

Repül a szánkó
Csörgős csengője csilingeli csendben
Édes karácsony!...
Tündér Karácsony!...
Boldog Karácsony!...